

РЕШЕНИЕ

№ 5500

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **14223** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на В. В. М. срещу заповед № 1422/18.11.2019г. издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, с която на оспорващата е наложено дисциплинарно наказание “порицание”.

В жалбата се твърди, че оспорваната заповед е незаконосъобразна, поради допуснати нарушения на материалноправните разпоредби, тъй като вмененото нарушение, така както е описано не е извършено. Според оспорващата вменената отговорност следва да бъде за забавено изпълнение на служебните задължения , не за пълното им неизпълнение. С това е нарушен материалния закон, поради което се иска отмяна на процесната заповед. Претендират се разноски.

Ответникът – Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решени, с което да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище :

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени

събраните по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Към момента на издаване на оспорваната в настоящето производство заповед В. В. М. е заемала длъжността началник отдел „Почивно дело в страната и чужбина“ към Главна дирекция „Военно – почивно дело и военни клубове“ в Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“.

Със Заповед № 999/16.08.2019г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ М. е командирована в хотел „Хармония“-к.к.“П.“ в сектор „Почивно дело“ в ТО-П. в ГД“Военно-почивно дело и военни клубове“ за периода 19.18.2019г. до 05.09.2019г. включително. Целта на командироването е организация и контрол на дейностите, свързани с предоставянето на основни и допълнителни туристически услуги, съгласно Закона за туризма, както и изготвянето на анализ на моментното състояние на дейността на хотела, с цел подобряване организацията и ефективността на работата.

Със Заповед № ЧР-11-760/27.08.2019г. на изпълнителния директор на ВКВПД, в отдел ПДСЧ е назначен служител Р. Г. Н.-О.. На 16.10.2019г. от оспорващата В. М. е изискано да представи изготвения индивидуален работен план на новоназначения служител О.. На следващия ден /17.10/ в отдел „Човешки ресурси“ ИРП е представен, но без поставена дата, която наложило неговото връщане. След отстраняване на констатираната нередовност на плана, на 18.10.2019г. същият е депозиран.

На 18.10.2019г. е изготвен доклад за неспазен срок за изготвяне на работен план с изх.№ 14712 от същата датата, с който изпълнителният директор на ВКВПД е уведомен, че работният план на Р. О. не е изготвен в нормативно предвидения 30-дневен срок от датата на назначаването.

С писмо изх.№ 14841/22.10.2019г., изпълнителният директор е изискал писмени обяснения от В. Маринова, в качеството ѝ на началник отдел ПДСЧ в срок до 24.10.2019г. С писмо изх.№ 12713/24.10.2019г. за постъпили писмени обяснения от оспорващата. С писмо 15010/24.10.2019г. М. е на 29.10.2019г. поканена за изслушване по повод дадените писмени обяснения. На посочения ден същата се е явила и е потвърдила дадените обяснения, за което е изготвен Протокол изх.№ 15161/29.10.2019г.

Въз основан на горното е издадена атакуваната заповед, с която на оспорващата е наложено наказание „порицание“. В мотивите си административният орган е приел, че М. за времето от 09.09.2019г. до 27.09.2019г., в качеството си на началник отдел не е изготвила ИРП на новоназначения служител в 30-дневния срок, предвиден с разпоредбата на 10, ал.3 от НУРОИСДА, с което е изпълнил състава на чл.89, ал.2 т.1 от Закона за държавния служител, а именно „неизпълнение на служебните задължения“.

В хода на събиране на доказателства пред съда е изслушана Г. М. А. при режим на довеждане, заемаща длъжността главен директор ГД ВПДВК, която в показанията си потвърждава изложеното в заповедта.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е в срок от лице, с правен интерес да оспорва, насочена срещу административния акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият съдебен състав намира, процесната заповед е издадена от компетентен

орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение, в администрацията.

Спазени са изискванията за форма и съдържаните на административния акт. Същият е писмен и съдържа минимално предвиденото в чл. 108, ал. 1 от ЗДСл съдържание .

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са пречили правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание. При спазване на императивните изисквания на ЗДСл и АПК, оспорващият е уведомен за образуваното дисциплинарно производство, изслушан и му е дадена възможност за писмени обяснения като спор между страните по тези въпроси няма.

Настоящият състав обаче приема, че заповедта е издадена в противоречие на материалноправните разпоредби.

Разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗДСл постановява, че за виновно неизпълнение на служебните си задължения, държавният служител се наказва с предвидените в този закон наказания. Съгласно ал. 2 дисциплинарни нарушения са: 1. неизпълнение на служебните задължения; 2. забава изпълнението на служебните задължения; 3. неспазване кръга на служебните правомощия; 4. нарушение на задълженията спрямо гражданите по чл. 20; 5. неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.3 от НУРОИСДА Индивидуалните работни планове на служителите се изготвят и съгласуват в срок до 30 дни след назначаването, преназначаването, предсрочното прекратяване на командировката в чужбина или завръщането от отпуск за служителите, които нямат изготвен и съгласуван работен план за съответния период на оценяване

В случая, в оспорената заповед е прието, че оспорващата не е изпълнила задълженията си да изготви в срок индивидуален работен план на новопостъпилите служител. Но от представените по делото писмени доказателства се установява, че такъв план все пак е изготвен и представен, което не се спори между страните. Това предполага да бъде изследвано налице ли е пълно неизпълнение на посочените в заповедта задължения по длъжностната характеристика или е налице забава в изпълнението на служебните задължения. С оглед конкретно описаната в заповедта фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, съдът приема, че в случая не е налице неизпълнение на служебните задължения от страна на оспорващата а забавено изпълнение по см.на чл.89, ал.2, т.2 от ЗДСл и като го е квалифицирал по чл.98, ал.2, т.1 от ЗДСл, административният орган е издал материално незаконосъобразен административен акт. Тази квалификация е от значение за преценката по чл.91, ал.1, т.1 от ЗДСл, касаеща тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, респ. влияе съществено за определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание.

На самостоятелно основание и за пълнота на мотивите, съдът следва да отбележи, че административният орган е допуснал нарушение и при определянето на вида на наказанието. Видно от диспозитива на обжалваната заповед на оспорващата е

наложено дисциплинарно наказание „порицание“, което съгласно разпоредбата на чл.90, ал.1 от ЗДСл е второто по тежест. За определянето му наказващият орган се е мотивирал с предходно дисциплинарно нарушение, приключило с наложено със Заповед №1123/11.09.2019г. наказание „забележка“. По отношение на тази заповед обаче не са представени доказателства същата да е влязла в сила /да не е била предмет на съдебен контрол, респ. да е отхвърлено оспорването по нея/. Служебно известно на съда е, че по жалба на В. М. е образувано адм.д.№ 11066/2019г., приключило с окончателно Решение № 4781/02.09.2020г., с което е отменена Заповед №1123/11.09.2019г. Поради това настоящият състав не споделя мотивите на административния орган за налагане на по-тежкото наказание и приема, че с това също е нарушен материалния закон.

С оглед горното съдът приема, че оспорваната заповед е издадена при липса на материалноправните предпоставки за това, поради което същата да бъде отменена като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноси в размер на 500 /петстотин/ лева, своевременно поискани в хода по същество и доказани със списък по чл.80 от ГПК. Съдът приема за неоснователно направеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като същото е около минимума предвиден Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. с чл.36 от Закона за адвокатурата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № 1422/18.11.2019г. издадена от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“, с която на В. В. М. е наложено дисциплинарно наказание “порицание”.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно – почивно дело“ да заплати на В. В. М. разноси по делото в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно съгласно чл.124, ал.1, изр.2 от ЗДСл.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: